ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਕੁੱਤਾ

ਬਾਲਟੋ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ

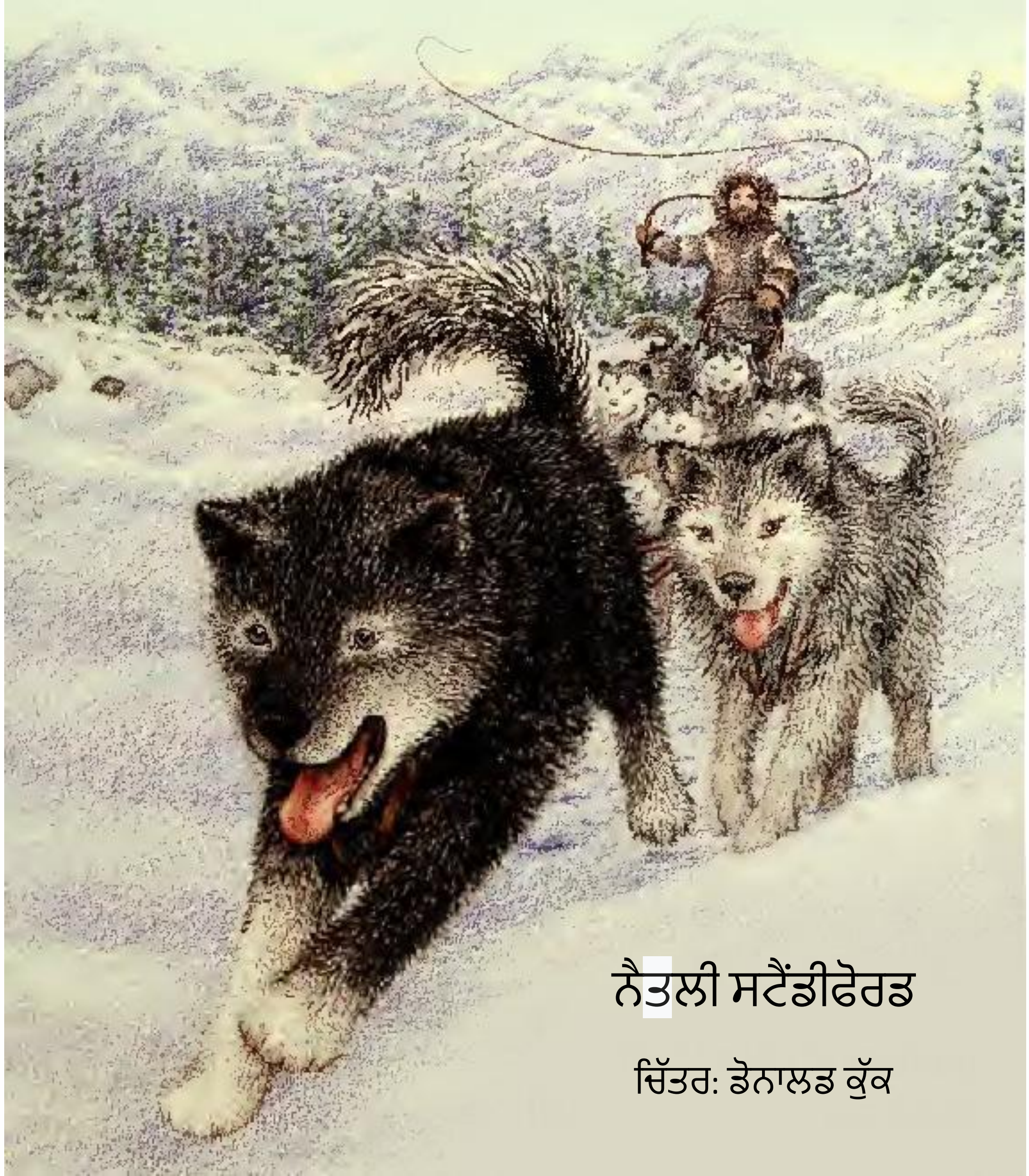

ਨੈਤਲੀ ਸਟੈਂਡੀਫੋਰਡ

ਚਿੱਤਰ: ਡੋਨਾਲਡ ਕੁੱਕ

ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਕੁੱਤਾ

ਬਾਲਟੋ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ

ਨੈਤਲੀ ਸਟੈਂਡੀਫੋਰਡ

ਚਿੱਤਰ: ਡੋਨਾਲਡ ਕੁੱਕ

ਇਹ ਬਹੁਤ ਬਹਾਦਰ ਕੁੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਟੋ ਸੀ।

ਸਾਲ 1925 ਸੀ।

ਬਾਲਟੋ ਨੋਮ , ਅਲਾਸਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਨੋਮ ਇੱਕ ਸਰਹੱਦੀ ਕਸਬਾ ਸੀ।
ਇਹ ਸਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਰਫ਼ ਹੇਠ ਦੱਬਿਆ ਰਿਹਾ।

ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਰਫ਼ ਪੈਂਦੀ ਸੀ

ਕਿ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਨਾ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ, ਨਾ ਰੇਲ ਰਾਹੀਂ,

ਨਾ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ, ਨਾ ਕਾਰ ਰਾਹੀਂ।

ਅਲਾਸਕਾ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਾਧਨ
ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਲੇਡਾਂ ਸਨ।

ਬਾਲਟੋ ਇੱਕ ਸਲੇਡ ਕੁੱਤਾ ਸੀ।

ਉਹ ਨੋਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖਾਣ ਕੰਪਨੀ
ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਸੰਦ ਪਹੁੰਚਾਉਣ
ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਇੱਕ ਸਲੇਡ ਕੁੱਤੇ ਲਈ,
ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ।

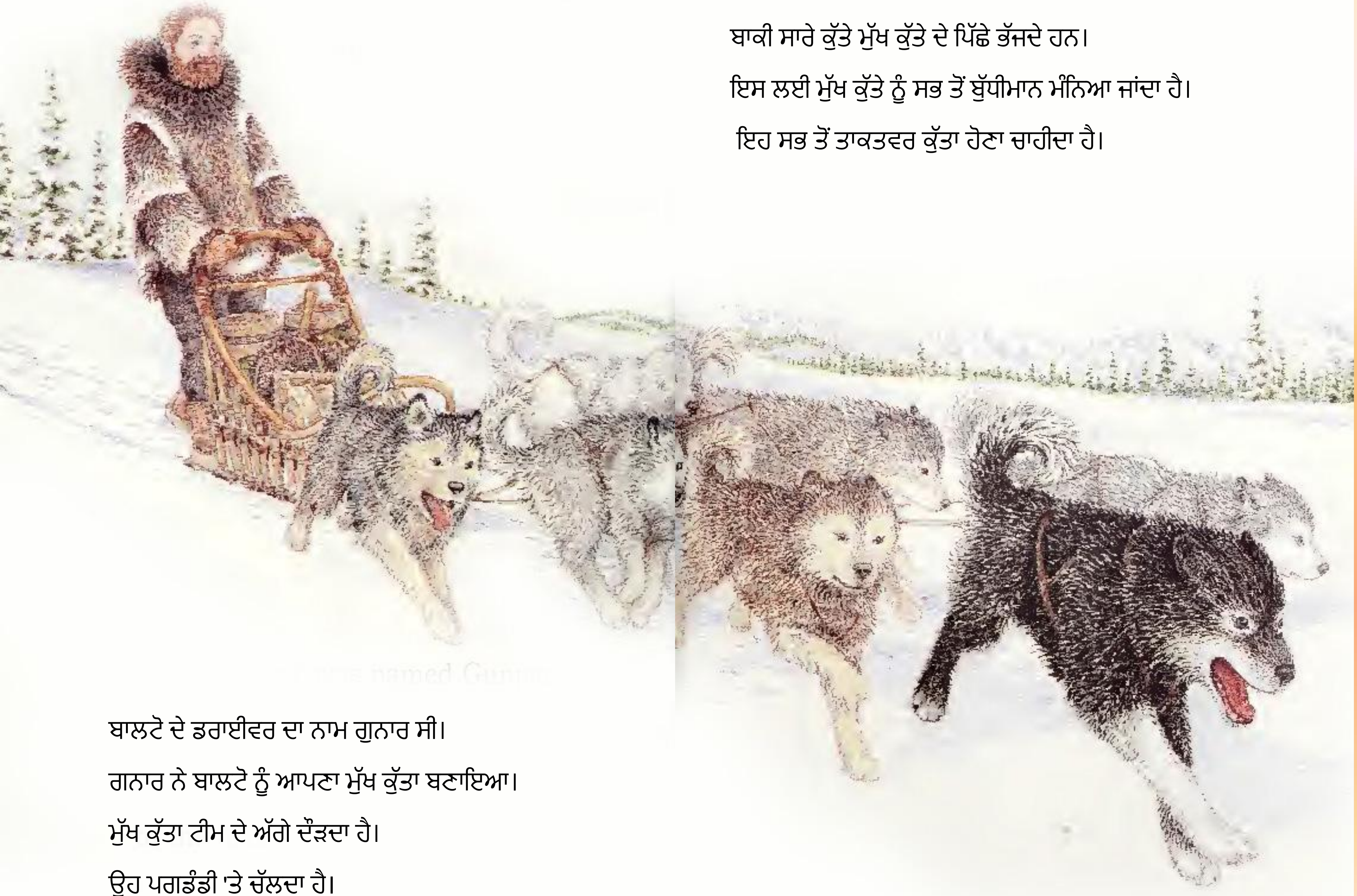

ਬਾਲਟੋ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਨਾਮ ਗੁਨਾਰ ਸੀ।

ਗਨਾਰ ਨੇ ਬਾਲਟੋ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਕੁੱਤਾ ਬਣਾਇਆ।

ਮੁੱਖ ਕੁੱਤਾ ਟੀਮ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੌੜਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਪਗਡੰਡੀ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕੁੱਤੇ ਮੁੱਖ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਮੁੱਖ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਕੁੱਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਸਰਦੀ ਵਿੱਚ

ਨੋਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।

ਦੋ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ।

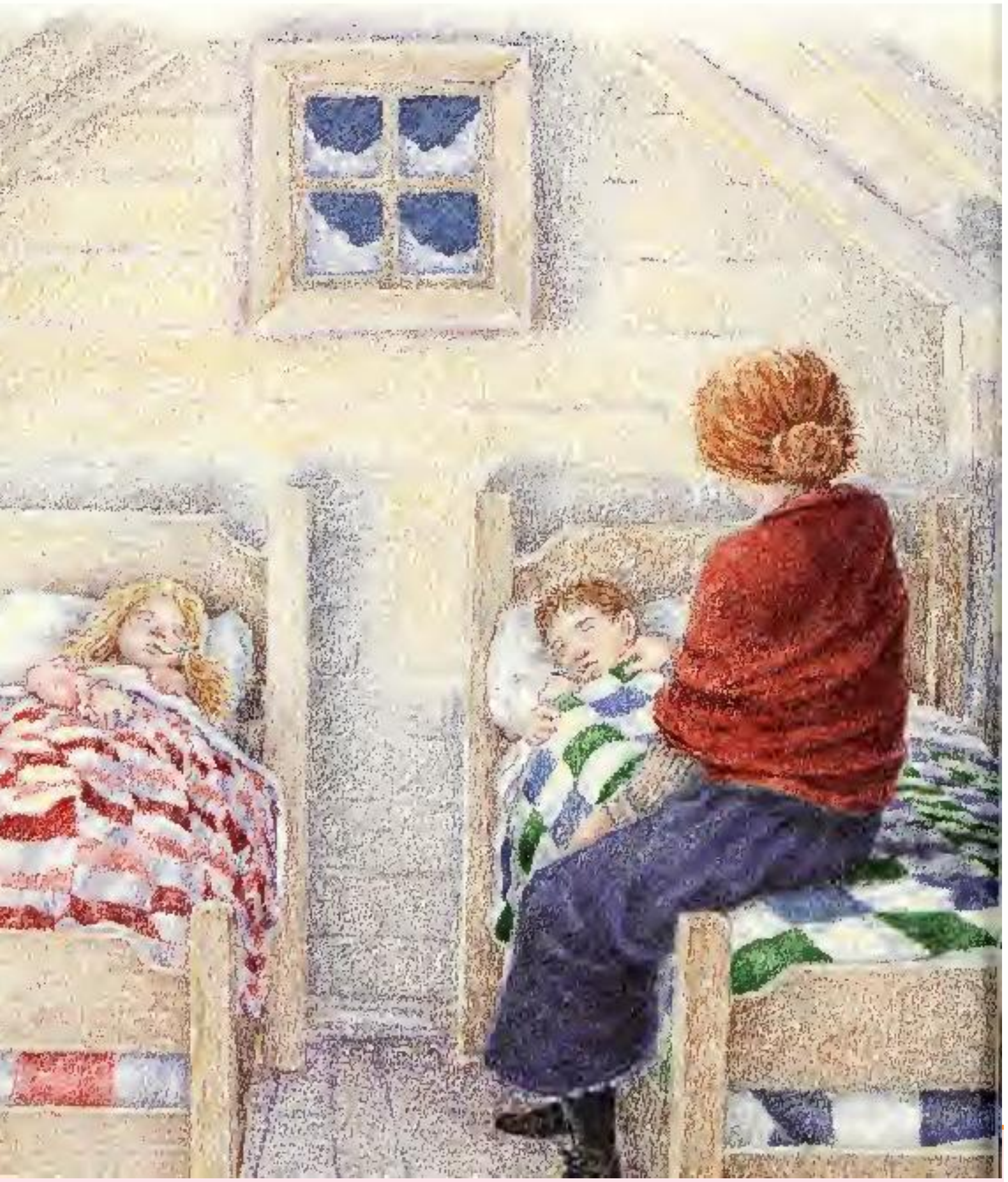

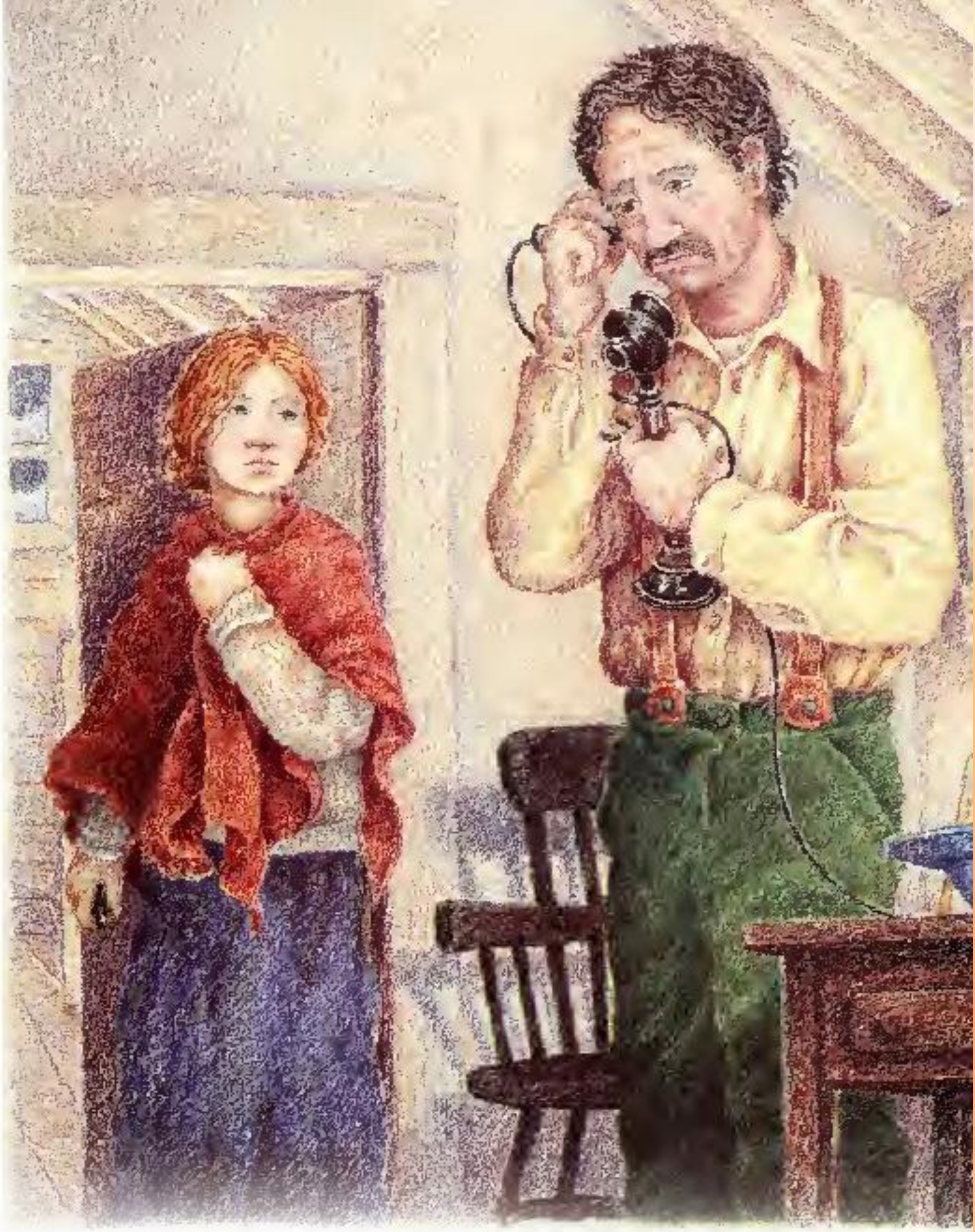

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।

ਉਹ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਡਾਕਟਰ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ,
ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ,
ਡਿਪਥੀਰੀਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸਨ।
ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਉਸ ਬਿਮਾਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਬੱਚੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ।
ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਨੋਮ ਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ
ਵੀ ਡਿਪਥੀਰੀਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ।
ਡਾਕਟਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ
ਜਲਦੀ ਕੁਝ ਦਵਾਈ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਇਹ ਦਵਾਈ ਅਲਾਸਕਾ ਦੇ ਐਂਕਰੇਜ
ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸੀ।
ਪਰ ਐਂਕਰੇਜ 800 ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ।
ਐਂਕਰੇਜ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ
ਦਵਾਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ।

ਪਰ ਟ੍ਰੇਨ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ।
ਟ੍ਰੇਨ ਅਜੇ ਵੀ ਨੋਮ ਤੋਂ 700 ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ!

ਨੋਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਈ।

ਸਾਰੇ ਡਰ ਗਏ।

"ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?" ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਵਾਈ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਲੋੜ ਹੈ।"

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ,

"ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਸਲੇਡ ਰੀਲੇਅ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰੀਲੇਅ ਵਿੱਚ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੀਮ ਥੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,

ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਟੀਮ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਇਸ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ।

ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਦਵਾਈ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਤਰੀਕਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।

"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਵਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਲੱਗਣਗੇ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ
ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ।"

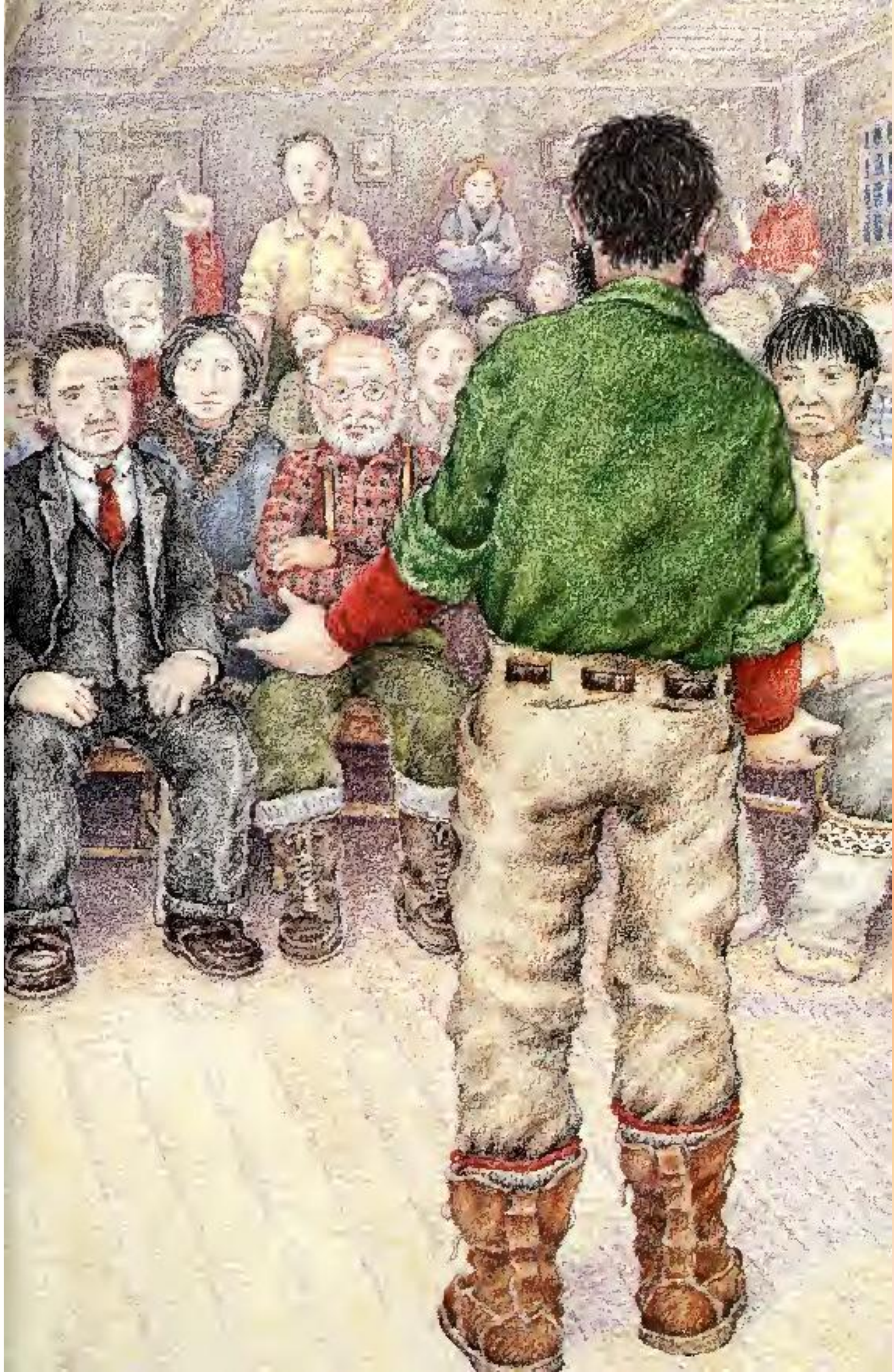

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਸਹੀ ਸੀ।

ਪਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਮੇਅਰ ਨੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ।

"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਦਦ ਕਰੋ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ
ਵਧੀਆ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!"

ਗਨਾਰ ਨੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਮੇਅਰ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ।

ਗਨਾਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਉਸ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਟੀਮ ਹੈ ਅਤੇ

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੀਡ ਕੁੱਤਾ ਹੈ।
ਬਾਲਟੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਆਵੇਗਾ।

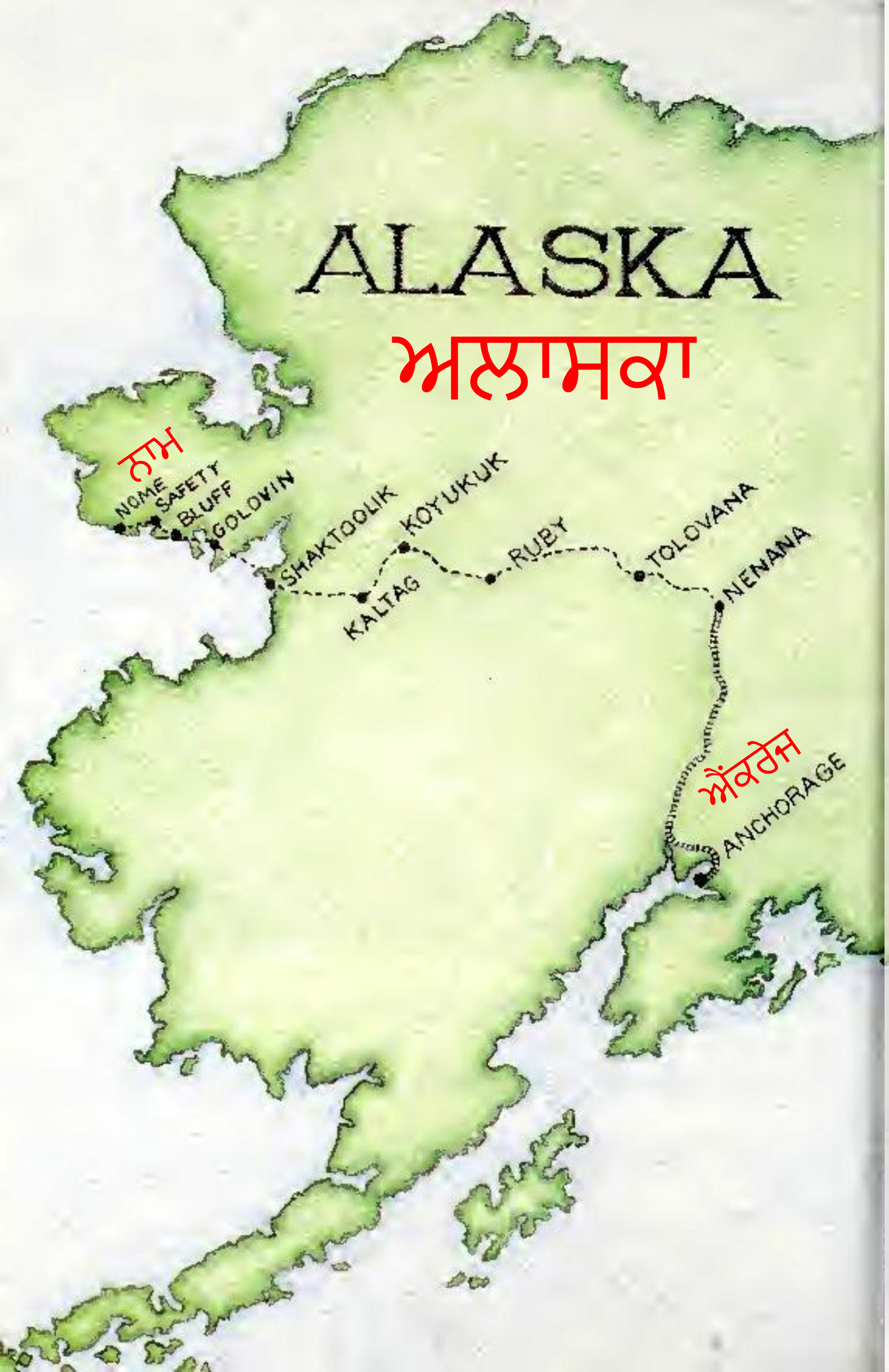

27 ਜਨਵਰੀ, 1925 ਨੂੰ, ਨੋਮ ਦੀ ਦੌੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।
ਰਿਲੇਅ ਵਿੱਚ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀਆਂ 21 ਟੀਮਾਂ ਸਨ।
ਹਰੇਕ ਟੀਮ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਟਾਪ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ, ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਟ੍ਰੇਨ ਤੋਂ ਦਵਾਈ ਲਈ।ਉਸਨੇ ਠੰਡ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਫਰ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਲਿਆ।

ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਅਗਲੇ ਸਟਾਪ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ।ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਚੰਗੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ।

ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਗਣ ਲੱਗੀ।

ਹਵਾ ਹੋਰ ਠੰਢੀ ਹੋ ਗਈ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਬਰਫ਼ੀਲਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ!

ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ ਦੌੜ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।

ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਟੀਮ
ਅਗਲੇ ਸਟਾਪ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ।

ਇੱਕ ਟੀਮ ਦੇ ਦੋ ਕੁੱਤੇ ਠੰਡ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ।ਫਿਰ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਲੇਡ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲਿਆ।ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਤੂਫਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਗੁਨਾਰ ਅਤੇ ਬਾਲਟੋ ਬਲੱਫ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਟਾਪ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਲੱਫ ਤੋਂ ਪੁਆਇੰਟ ਸੇਫਟੀ ਤੱਕ 31 ਮੀਲ ਦੌੜਨਾ ਸੀ।

ਇਹ ਦੌੜ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਟਾਪ ਸੀ।

ਪਰ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਤੂਫਾਨ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਦੋ ਦਿਨ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
ਦਵਾਈ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

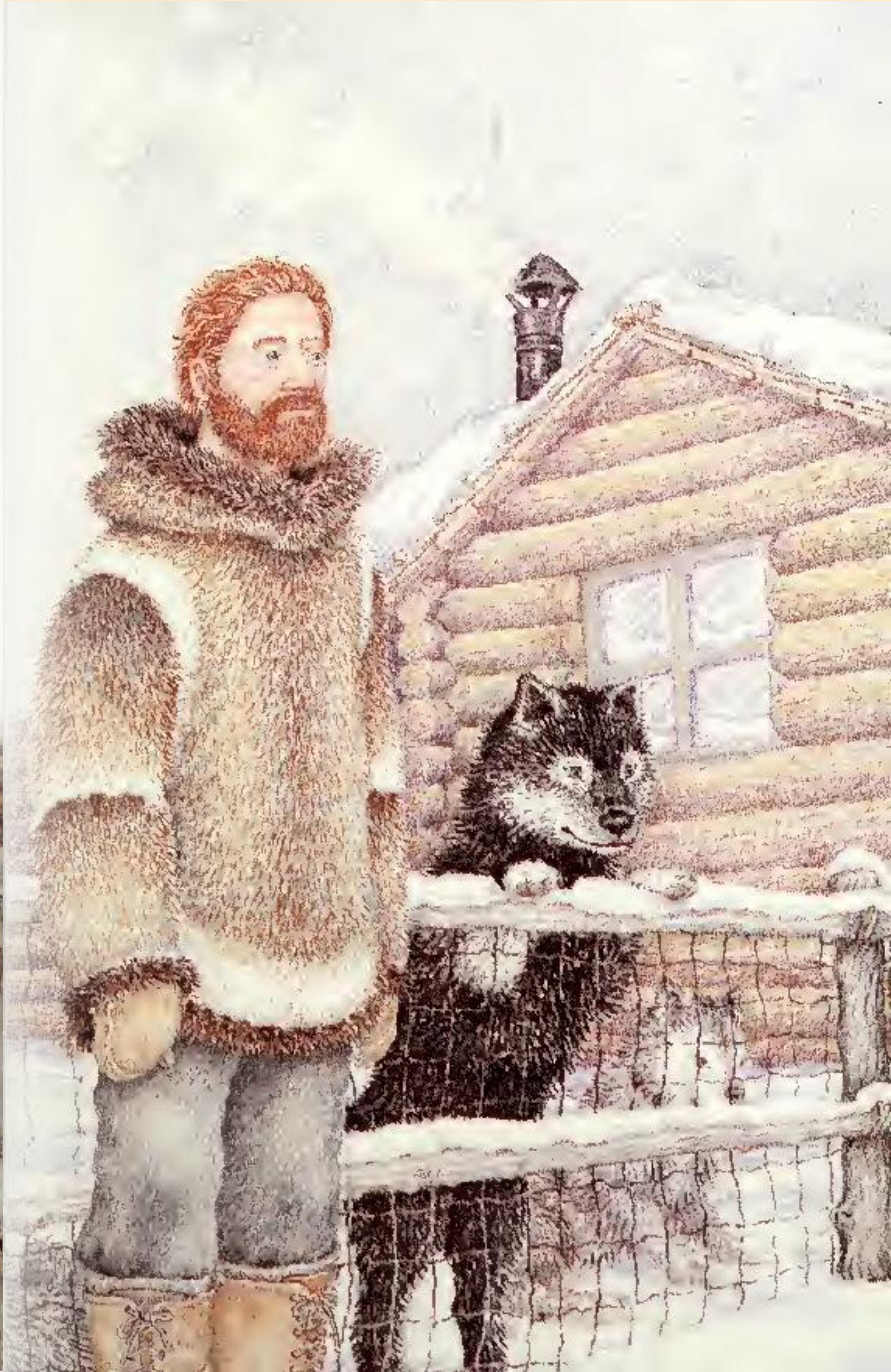

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਗੁਨਾਰ

ਨੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।

ਦਵਾਈ ਆ ਗਈ ਸੀ!

ਉਸਨੇ ਦਵਾਈ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ

ਅਤੇ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਸਲੇਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।
ਬਾਲਟੋ ਮਾਣ ਨਾਲ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਰੜਾ ਮਾਰਿਆ।

"ਮੁਸ਼!" ਉਹ ਚੀਕਿਆ।

"ਮੁਸ਼!" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ "ਜਾਓ।"

ਟੀਮ ਬਰਫੀਲੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਟੀਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਧੀਆ ਲੰਘਿਆ।

ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਢੇਰ ਨੇ ਰਾਹ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ।

ਕੁੱਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਗਰਦਨ ਤੱਕ ਧੱਸ ਗਏ।

ਹੁਣ ਉਹ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਕੁਝ ਘਬਰਾਉਣ ਲੱਗੇ।

ਪਰ ਬਾਲਟੋ ਨਹੀਂ।

ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਮਿਲੀ।

ਫਿਰ ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਟੀਮ ਆਪਣੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਈ।

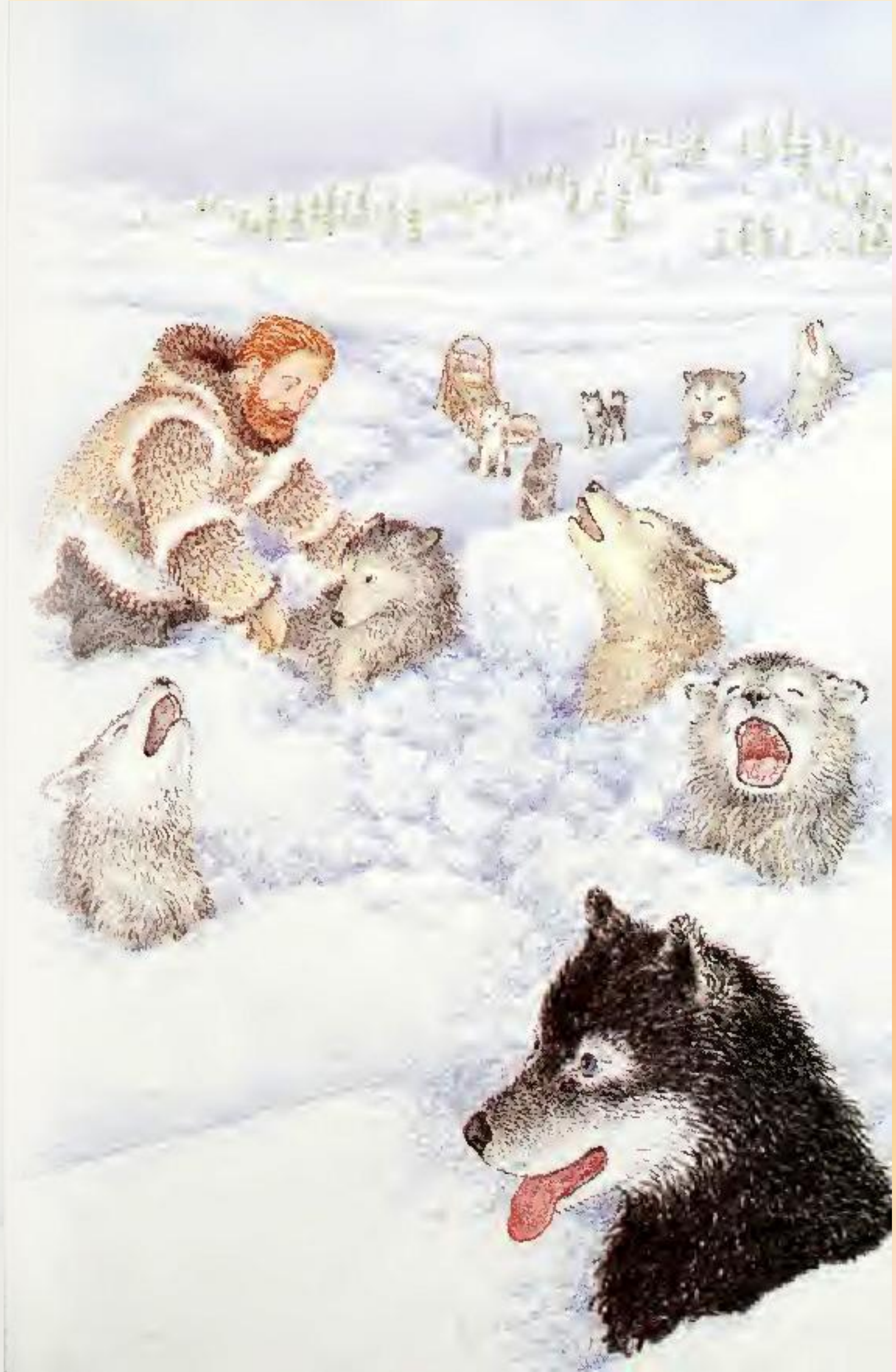

ਫਿਰ ਟੀਮ ਨੇ ਇੱਕ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਨਦੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਕੁੱਤੇ ਅਤੇ ਸਲੇਜ ਬਰਫ਼ 'ਤੇ ਫਿਸਲੇ, ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਲੇਜ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਪਰ ਉਦੋਂ ਦਵਾਈ ਕਿਤੇ ਡਿੱਗ ਗਈ!

ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਬੇਤਾਬੀ ਨਾਲ ਦਵਾਈ ਲੱਭੀ।

ਭਾਰੀ ਬਰਫ਼ਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਰ ਆਖਿਰਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਦਵਾਈ ਦਾ ਪੈਕੇਜ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸਲੇਜ (ਬਰਫ਼ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ) ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਟੀਮ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਦੌੜਦੀ ਰਹੀ। ਅਚਾਨਕ ਬਾਲਟੋ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਮੁਸ਼, ਬਾਲਟੋ!" ਗੁਨਾਰ ਚੀਕਿਆ। ਪਰ ਬਾਲਟੋ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ। ਫਿਰ ਗੁਨਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ ਕਿ ਬਾਲਟੋ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਉੱਥੇ ਬਰਫ਼ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ! ਜੇਕਰ ਟੀਮ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ। ,

ਬਾਲਟੋ ਨੇ ਸਮਾਂ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹੀ ਗੱਡੀ (ਸਲੇਜ) ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ। "ਚਲਾਕ ਬਾਲਟੋ!" ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਲਟੋ ਦੇ ਪੈਰ ਗਿੱਲੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਜੰਮ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਬਾਲਟੋ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਲਟੋ ਨੂੰ ਸਲੇਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਉਹ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ.

ਉਥੇ ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਬਾਲਟੋ ਦੇ ਪੰਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਰਗੜਿਆ.

ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਸੁੱਕ ਗਏ.

ਬਾਲਟੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦੌੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ.

ਬਾਲਟੋ ਨੇ ਟੀਮ ਨੂੰ ਦਰਾਰ ਵਾਲੀ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁਮਾਇਆ। ਅਖੀਰਕਾਰ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਠੋਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਰਾਹ (ਪਗਡੰਡੀ) 'ਤੇ ਸਨ? ਗੁਨਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਰਫ਼ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ (ਘਣੀ) ਸੀ ਕਿ ਗੁੰਨਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਰ ਬਾਲਟੋ ਇਸ ਪਗਡੰਡੀ (ਰਾਹ) 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਦੌੜ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ।)

ਆਖਰਕਾਰ ਤੂਫਾਨ ਥੰਮ ਗਿਆ।

ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਪੁਆਇੰਟ ਸੇਫਟੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਿਆ।

ਸਾਡੇ ਬਾਲਟੋ ਨੇ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ! ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ।

ਹੁਣ ਉਹ ਅੱਗ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਗਰਮ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਪੁਆਇੰਟ ਸੇਫਟੀ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ।

ਕੀ ਅਗਲਾ ਡਰਾਈਵਰ ਗਾਇਬ ਸੀ?

ਗੁਨਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।

ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਗੁਨਾਰ ਅਤੇ ਬਾਲਟੋ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇ।

ਉਹ ਕਦੇ ਇੰਨੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਨੋਮ ਵੱਲ ਦੌੜਦੇ ਰਹੇ।

ਹਾਲੇ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਅਸਮਾਨ ਚਮਕਣ ਲੱਗਾ।

ਨੋਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਗੁਨਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੀਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ! ਬਾਲਟੋ ਇੰਨਾ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੌਂਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ 20 ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਸਫ਼ਰ 'ਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 53 ਮੀਲ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਸੀ!

ਗੁਨਾਰ ਦਵਾਈ ਲੈ ਕੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਗਿਆ।

ਡਾਕਟਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦਵਾਈ ਆਉਣ ਵਿੱਚ 15 ਦਿਨ ਲੱਗਣਗੇ।

ਪਰ ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਦਵਾਈ ਕੇਵਲ ਸਾਢੇ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ!

"ਧੰਨਵਾਦ, ਗੁਨਾਰ!" ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਤੂੰ ਹੀਰੋ ਹੈਂ!"

"ਨਹੀਂ, ਇਸਦਾ ਹੀਰੋ ਬਾਲਟੋ ਹੈ," ਗੁਨਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

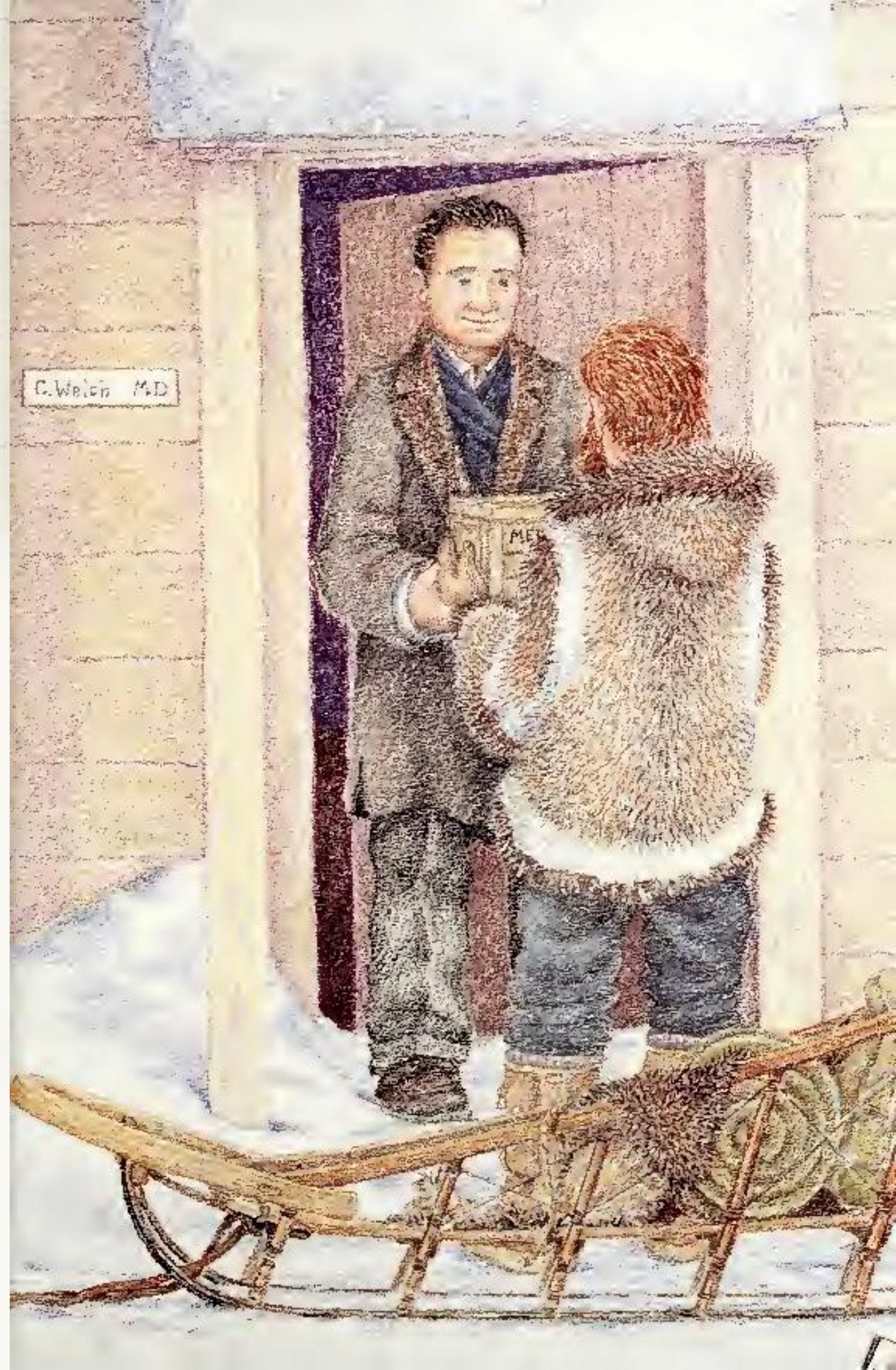

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਬਿਮਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਵਾਈ ਦਿੱਤੀ,

ਕੁਝ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ।

ਨੋਮ ਸ਼ਹਿਰ ਬਚ ਗਿਆ।

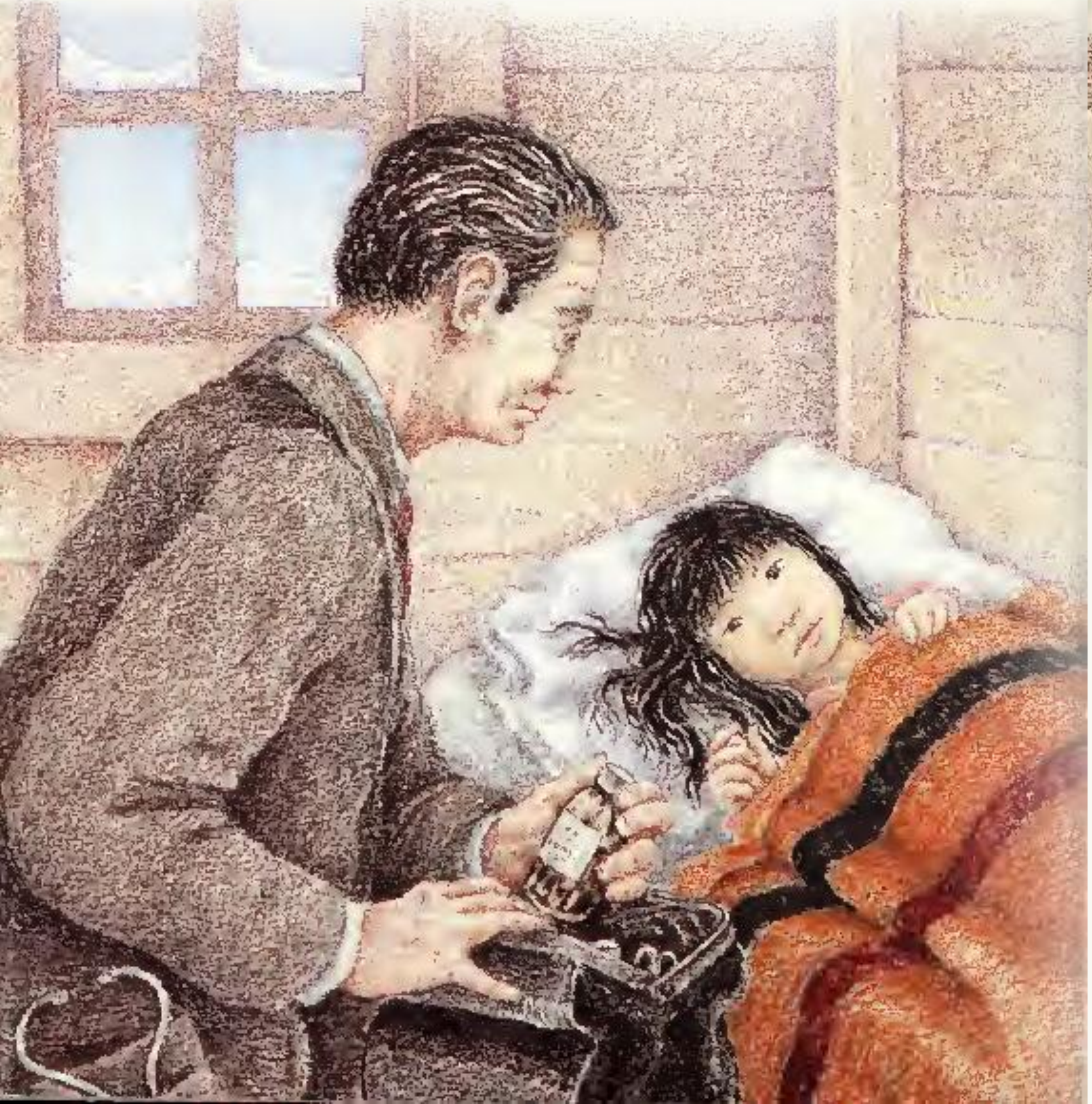

ਪੂਰੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਾਲਟੋ ਦੀ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ।

ਬਾਲਟੋ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੁੱਤਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਾਲਟੋ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਉਸ ਮੂਰਤੀ 'ਤੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਲਟੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਕੁੱਤਾ ਸੀ!

ਅੰਤ